

Odbor stavebního řádu a životního prostředí
Oddělení stavebního řádu

Doručeno dle rozdělovníku

datum
3. 11. 2020

oprávněná úřední osoba
Mgr. David Šimoník

číslo jednací
KUZL 70578/2020

spisová značka
KUSP 61948/2020 ÚPŽP-Ši

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor stavebního řádu a životního prostředí (dále též „odvolací správní orgán“) obdržel odvolání, které podal [redacted] (dále jen „odvolatel“), zast. [redacted] (dále též jen „odvolatel“), proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „stavební úřad“) vydanému dne 24. 7. 2020 pod č. j. MMZL 104780/2020. Tímto rozhodnutím stavební úřad v řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu rozhodl za použití ust. § 169 odst. 2, 3, 5, 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška OPVÚ“), pro stavbu

"Rodinné bydlení Smetanova"

na pozemku st. p. 872, parc. č. 1915/9 v katastrálním území Zlín (dále též jen "stavba"). Stavebníkem a žadatelem o povolení výjimky je [redacted], zast. [redacted] (dále též jen „stavebník“).

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor stavebního řádu a životního prostředí jako příslušný odvolací správní orgán podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 89 odst. 1 a ust. § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a správnost rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a na základě zjištěných skutečností rozhodl podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu tak, že

podané odvolání

z a m í t á

a rozhodnutí stavebního úřadu č. j. MMZL 104780/2020 ze dne 24. 7. 2020

p o t v r z u j e.

Účastníci řízení, na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu:

Odůvodnění:

Z předaného správního spisu bylo odvolacím správním orgánem zjištěno, že dne 26. 8. 2019 byla stavebníkem podána žádost o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ pro shora popsanou stavbu. Dne 23. 9. 2019 byla ze strany stavebníka tato žádost doplněna. Přípisem ze dne 4. 10. 2019 oznámil stavební úřad zahájení řízení o povolení výjimky účastníkům řízení. Současně stavební úřad stanovil lhůtu pro uplatnění námitek účastníků řízení. Podáním ze dne 30. 10. 2019 a 31. 10. 2019 vyjádřil odvolatel nesouhlas s povolením výjimky, kdy uvedl, že důvody nesouhlasu doplní později. Dne 20. 11. 2019 doplnil odvolatel odůvodnění námitek vůči povolení předmětné výjimky. Přípisem ze dne 17. 1. 2020 vyzval stavební úřad stavebníka k doplnění podkladů žádosti a současně usnesením přerušil řízení o povolení výjimky. Podáním ze dne 20. 3. 2020 požádal stavebník o prodloužení lhůty k doplnění podkladů žádosti. Usnesením stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2020 bylo této žádosti stavebníka vyhověno, když stavební úřad prodloužil lhůtu pro doplnění podkladů žádosti. Dne 8. 6. 2020 byly ze strany stavebníka doplněny podklady žádosti. Přípisem ze dne 12. 6. 2020 vyzval stavební úřad účastníky řízení k seznámení s podklady rozhodnutí a současně je poučil o možnosti se k nim vyjádřit. K podkladům pro vydání rozhodnutí se dne 24. 6. 2020 vyjádřil odvolatel. Stavební úřad vydal dne 24. 7. 2020 pod č. j. MMZL 104780/2020 rozhodnutí, kterým povolil výjimku z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ pro shora uvedenou stavbu. Proti tomuto rozhodnutí brojí odvolatel prostřednictvím odvolání, ve kterém uvedl tyto odvolací námítky:

- odvolatel opakovaně upozorňoval na základní problematiku věci, kterou je naplnění podmínek pro rozhodování o povolení výjimky, neboť dle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona musí pro povolení výjimky existovat závažný důvod, resp. závažné důvody musí vylučovat, aby stavba byla realizována v souladu s obecnými požadavky na využívání území (tak, aby povolení výjimky nebylo potřeba)
- z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle odvolatele zřejmé, že se stavební úřad ztotožnil s návrhem stavby bez dalšího a následně je popisováno, v čem se odvolatel mýlí, zda má či nemá potřebné znalosti s tím, že námítky odvolatele jsou stavěny na přehnaném scénáři apod. Z odůvodnění rozhodnutí není naopak zřejmé, v čem stavební úřad shledává závažné důvody vylučující, aby stavba pro individuální bydlení byla navržena a realizována tak, aby byla v souladu s obecnými požadavky na využívání území, a jaké že závažné důvody znemožňují stavebníkovi realizovat stavbu v rozsahu, který nebude vůbec vyžadovat výjimečný postup, povolování výjimek a zásahy do práv sousedů, jak ukládá ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona a ust. § 1012, 1013 občanského zákoníku. Skutečnost, kterou uvedl stavebník, a kterou stavební úřad jako argumentačně přesvědčivou převzal a odcitoval v napadeném rozhodnutí, že s ohledem na šíři pozemku ve vlastnictví stavebníka je zastavění tohoto pozemku směrem do dvorního traktu bez povolení výjimek nereálné, je sice hlavním východiskem stavebníka, avšak z pohledu odvolatele již z tohoto závěru stavební úřad bez dalšího nepochopitelně vychází, aniž by vysvětlil základní úvahu, zda je takto koncipovaná stavba (formálně označená jako rodinné bydlení) se třemi nadstandardními bytovými jednotkami v takovémto rozsahu nezbytná, nebo k této stavbě je závažný důvod (ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona), či z jakých že konkrétních důvodů nelze stavbu realizovat bez toho, že by nebyly dodrženy požadavky na vzájemný odstup staveb. To tím spíše, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí na str. 3 uvádí, že stavby podobného typu v dané lokalitě rozhodně povolovány nejsou. Pokud stavební úřad uvádí, že nikdo nemá právo vymáhat stav, jaký je v dané lokalitě dosud s tím, že musí počítat se skutečností, že v dané lokalitě dojde k zástavbě a že se lokalita bude rozvíjet a tomuto se musí odvolatel přizpůsobit (str. 4 napadeného rozhodnutí), tak k tomu odvolatel uvádí, že by měl stavební úřad objektivně poměřovat základní skutečnost a touto je závažný důvod pro udělení výjimky a rozsah takto navrhované stavby. Dle odvolatele současně platí, že nikdo nemá nárok na povolení jakékoliv stavby, nemá nárok ani na povolení výjimky a žadatel je především a primárně dle ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona povinen dbát požadavků uvedených v ust. § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky pro využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy
- odvolatel již v námítkách uváděl, že záměr stavebníka neodpovídá rodinnému bydlení, ale materiálně jde o bytový dům, což je zřejmé nejen z velikosti navrhovaných bytů a počtu sociálních zařízení k nim náležejících, ale také z řešení parkování v zadní části pozemku parc. č. 1915/9 v k. ú. Zlín. Pro rodinné bydlení ve třech bytových jednotkách jsou navrhována na zatravněném povrchu stání pro čtyři vozidla a dále je navrhováno další parkování v podzemní garáži se zelenou střechou o třech parkovacích stáních, tedy celkem je navrhováno parkování pro 7 vozidel. S tímto souvisí dle odvolatele zvýšený provoz spojený s parkováním sedmi vozidel (v ploše určené územním plánem pro individuální bydlení) na relativně malém prostoru sousedícím oboustranně se zahradami a rodinnými domy. Toto je dle stavebního úřadu však přehnané a nadsazené a neodpovídá údajně představě o standardním užívání rodinného domu. Dle odvolatele v tomto případě nejde o standardní rodinný dům obývaný jednou rodinnou užívající jedno až dvě vozidla. Tento problém odbývá stavební úřad tím, že stavba je formálně označena jako rodinný dům. V nyní projednávaném případě jde dle

odvolatele o přístavbu, které znamená formálně tři zcela samostatné, nadstandardní bytové jednotky o celkové rozloze odpovídající bezmála jednotkám šesti, ale spíše více, přičemž již nyní se počítá s provozem sedmi vozidel v části zahrady s plánovaným příjezdem z ulice Pod Stráněmi. Stavební úřad hodnotí tuto situaci jako běžný jev, u něhož nelze říci, že by v dané lokalitě neexistoval a objevil se až nově s navrhovanou stavbou s tím, že krátkodobý příjezd parkujících vozidel nemůže nikoho obtěžovat. S tímto hodnocením odvolatel nesouhlasí, neboť stavební úřad přehlíží, že v dané lokalitě skutečně o nový jev půjde. Zejména pak co do rozsahu parkování sedmi vozidel a narušení dosavadní pohody bydlení vybudováním parkovacích stání v těsném sousedství obytné zahrady, dále pak v důsledku průniku exhalací, hluku, ve večerních hodinách i oslňování světly odjíždějících a přijíždějících vozidel. K tomuto obtěžování nebude docházet pouze při pobytu na obytné zahradě ale i při pobytu v obytných místnostech situovaných do zahrady domu odvolatele. Dále stavební úřad přehlíží, že zadní část pozemků ztratí na své funkčnosti klidové zóny sloužící k rekreaci a odpočinku, a stejně tak bude narušeno soukromí vlastníků sousedních nemovitostí

- odvolatel je dále přesvědčen, že stavba je v rozporu s mírou přiměřenou místním poměrům svým umístěním na samé hranici zdi o výšce 6,2 až 6,5 m, v délce 26,3 m. Stavba bude znamenat ztrátu vzdušné otevřenosti dvora, čímž se vytvoří vjem prostorového stísnění a povede s ohledem na tuto výšku k zastínění pozemku odvolatele a omezení výhledu. Dále vznikne přesah štítové zdi nad dosavadní zástavbou o cca 3-4 m, v důsledku čehož bude snížena kvalita prostředí (ust. § 25 odst. 1 vyhlášky OPVÚ). Tyto námitky, stejně jako námitky týkající se omezení a narušení pohody bydlení v souvislosti s umístěním parkoviště v těsné blízkosti klidové zóny zahrady odvolatele, vyhodnotil stavební úřad jako nepřipadné, neboť stavebník dodal studii zastínění. Dle odvolatele je zřejmé, že stavební úřad jeho námitky vyřizuje bagatelizováním, částečně zlehčováním, vznáší k nim hodnotící soudy, nicméně se jimi důkladně nezabývá. Odvolatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009 č. j. 6 As 38/2008-123, dle kterého: *„pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení. Navíc zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků umísťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobené umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení“*. Vyhodnocení vzniku parkovacích stání pro čtyři vozidla v těsné blízkosti klidové zóny zahrady a garážového stání pro další tři vozidla a s tím spojený provoz (včetně večerních hodin) v podobě konstatování stavebního úřadu, že provoz a parkování vozidel je v dané lokalitě normální, postrádá jakékoliv důkladné konkrétní posouzení současné a budoucí situace
- odvolatel dále uvádí, že navrhovaná příjezdová komunikace, která je rovněž stavbou, je umísťována rovněž ve vzdálenosti menší jak 2 metry od hranice jak pozemku parc. č. 1915/35, potažmo pozemku parc. č. 2393 (jejichž vlastníci ani nebyli účastníky tohoto řízení) a pozemku parc. č. 1915/10, vše v k. ú. Zlín
- umístění stavby na hranici pozemku odvolatele znamená, že bude zcela znemožněna údržba staveb, k nimž má navrhovaná stavba přiléhat
- dále byla vznesena námitka snížení hodnoty nemovitých věcí odvolatele v důsledku omezení volného prostoru zahrady bezprostředně navazující na nadstandardní rodinný dům stavebníka, užívaný třemi a více rodinami, ztrátou funkčnosti přiléhající zahrady na pozemku parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín, jakožto klidové zóny, realizací shora uvedené stavby. Na tyto námitky stavební úřad nereagoval vůbec a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné
- odvolatel navrhuje, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, případně aby napadené rozhodnutí změnil tak, že se žádost stavebníka zamítá.

Odvolatel dále dne 14. 9. 2019 odvolání doplnil o následující odvolací námitky:

- odvolatel namítá podjatost Ing. Josefa Janečky, oprávněné úřední osoby stavebního úřadu. Odvolatel uvádí, že již v rámci námitek požadoval, aby řízení bylo stavebním úřadem vedeno objektivně tj. nestranně a nepředpojatě. Tato námitka podjatosti byla vznesena v návaznosti na předchozí rozhodnutí stavebního úřadu o změně užívání stavby č. j. MMZL-SÚ-035053/2014/Jan ze dne 2. 4. 2014, které odvolatel považuje za nezákonné. Je zřejmé, že Ing. Josefa Janečku, který změnu užívání stavby stavebníkovi povolil, považuje odvolatel v nyní probíhajícím řízení za podjatou úřední osobu. Ing. Janečka nepostupoval v případě této námítce podjatosti v souladu s ust. § 14 správního řádu, když rozhodl ve věci. Námitka podjatosti byla vypořádána tím, že odvolatel nemá potřebné znalosti k hodnocení toho, která rozhodnutí jsou vydána v rozporu se zákonem. Dále bylo vypořádání námítce podjatosti doplněno o sdělení, že při zběžném prohlédnutí textové části územního plánu je

většinou v plochách pro bydlení přípustná např. i občanská vybavenost či provozovny nerušícího charakteru. Dále bylo k námitce objektivnosti řízení doplněno, že má odvolatel možnost obrátit se na nadřízený správní orgán, což odvolatel učinil. Z výše uvedeného je dle odvolatele patrné, že Ing. Janečka nepochopil, že námitka možného neobjektivního přístupu stavebního úřadu směřuje proti jeho osobě. Ať již má odvolatel ve věci nezákonného postupu stavebního úřadu pravdu či nikoliv, bylo povinností Ing. Janečky se námitkou podjatosti zabývat a vyčkat, jak v této věci bude rozhodnuto nadřízenou osobou. Již toto pochybení je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání

- i když předmětem nyní probíhajícího řízení není přezkoumání souhlasu, kterým bylo rozhodnuto o změně užívání rodinného domu stavebníka na administrativní budovu, považuje odvolatel za potřebné se o tomto krátce vyjádřit. Z územního plánu je zřejmé, že v ploše BI je hlavním využitím bydlení v rodinných domech a přípustné jsou stavby souvisejícího občanského vybavení, nikoliv jakékoliv provozovny nerušícího charakteru, jak uvádí Ing. Janečka. Podmínkou je, že se jedná o související občanské vybavení, tzv. vybavení sloužící pro uspokojení potřeb vymezené plochy za předpokladu, že nepřinášejí nadmístní dopravní vztahy. Dle odvolatele je nepochybné, že stavba v ploše BI, u níž došlo ke změně užívání z rodinného domu na administrativní budovu, nemůže být umístěna v této ploše. Tato stavba dále neslouží k uspokojení potřeb vymezené plochy, tj. obyvatel této části Čepkova a navíc sebou nese další dopravní zatížení. Odvolatel po zběžném prohlédnutí územního plánu města Zlína dospěl k opačným závěrům než stavební úřad a změna užívání stavby není v souladu s územním plánem. Z tohoto důvodu odvolatel upozornil na možnou neobjektivnost stavebního úřadu, kdy bylo argumentováno právě změnou užívání stavby stavebníka. Z uvedeného čísla jednacího pak bylo zřejmé, že se konkrétně jedná o pracovníka stavebního úřadu Ing. Josefa Janečku, který může být podjatou úřední osobou. Odvolatel je přesvědčen, že výše uvedená změna užívání stavby byla povolena v rozporu se zákonem, a tudíž i další rozhodování Ing. Janečky ve věci dalších staveb shora uvedeného stavebníka nemusí být objektivní. Pokud se jedná o použitý termín objektivní rozhodování, tak je zřejmé, že objektivní znamená nestranný, nepodjatý. V souvislosti s upozorněním na nezákonný postup Ing. Janečky při vydání povolení změny užívání stavby stavebníka není dle odvolatele pochyb o tom, že námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla i po zběžném přečtení námítky postavena jasně a srozumitelně. Každé podání je povinen správní orgán posoudit podle jeho obsahu a z tohoto hlediska pak není pochyb o tom, že námitka podjatosti úřední osoby byla uplatněna jednoznačně. Pokud si Ing. Janečka nevěděl rady s tím, co je myšleno tím, že je povinností správního orgánu postupovat objektivně a nedal si námitku do souvislosti s upozorněním na zmiňovaný nezákonný postup v případě povolení změny užívání stavby stavebníka, měl možnost odvolatele vyzvat k vysvětlení požadavku objektivnosti vedení řízení
- odvolatel dále svoji námitku podjatosti opírá o skutečnost, že Ing. Janečka na podporu svých argumentů, aby byl vyhověno žádosti stavebníka, použil jako podklad rozhodnutí závazné stanovisko orgánu územního plánování, vydaného pro umístění předmětné stavby. Odvolatel je přesvědčen, že Ing. Janečka, jako zkušený pracovník stavebního úřadu musel vědět, že závazná stanoviska vydává orgán územního plánování dle ust. § 96b stavebního zákona v taxativně stanovených případech. Předmětné závazné stanovisko bylo použito k vyvolání dojmu o projednání výjimky z odstupové vzdálenosti od hranice pozemku s orgánem územního plánování. Odvolatel dále uvádí, že byť bylo toto závazné stanovisko stavebním úřadem použito jako podklad rozhodnutí a byť se domnívá, že odvolací správní orgán se nebude tímto nezákonným podkladem rozhodnutí zabývat, tak považuje odvolatel toto závazné stanovisko za rozporné s územním plánem
- odvolatel opětovně uvádí, že stavební úřad nepostupoval v nyní projednávaném případě v souladu se zákonem ani v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009 č. j. 6 As 38/2008, dle kterého nepřekročení limitních hodnot nemusí nutně znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení. Dle odvolatele se stavební úřad důsledně a objektivně nezabýval všemi okolnostmi, které byly uvedeny v námitkách, a které ve svém důsledku vedou nejen ke zhoršení pohody bydlení, ale i k zásadnímu narušení architektonicky cenné prvorepublikové zástavby. V prostoru ulic Smetanova a Pod Stráněmi mají všechny stavby rodinných domů mezi sebou vzájemné rozestupy a je umožněna jejich bezproblémová údržba. K tomuto poznatku není dle odvolatele třeba ani závazného stanoviska orgánu územního plánování. Je zřejmé, že povolením výjimky by tato zásada byla porušena a povolení nyní projednávané výjimky není možné
- odvolatel dále uvádí, že výjimku z obecných požadavků na využívání území lze dle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona povolit pouze v odůvodněných případech za předpokladu, že právní předpis výjimku umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Výjimku z odstupových vzdáleností v odůvodněných případech povolit lze, avšak v daném případě takové důvody nejsou. Povolením výjimky by došlo nejen ke zhoršení pohody bydlení ale i k omezení či zamezení možnosti údržby staveb odvolatele umístěných při hranici pozemku

- stavební úřad své rozhodnutí opírá o posouzení stínění ze dne 14. 5. 2020, které bylo zpracováno Ing. Klvačem, dle kterého nedochází k podstatnému zastínění a zjištěné zastínění je považováno za přiměřené. Dle odvolatele toto zjištění samo o sobě neznamená, že by stavební úřad musel výjimku povolit. Základem posouzení stavebního úřadu musí být skutečnost, že na hranici pozemku má být umístěna v délce cca 26 m stavba, která je vysoká cca 6,5 m, a která bude o cca 2,5 m přesahovat výšku doplňkových staveb odvolatele. Tímto dojde k podstatnému zásahu do pohody bydlení a vytvoření jednoznačně stíněného prostředí rodinného domu odvolatele. Skutečnost, že umístěním stavby by došlo k vytvoření stíněného prostoru a narušení pohody bydlení, svědčí dle odvolatele ve prospěch zamítnutí žádosti stavebníka a nikoliv povolení výjimky. Obdobný stíněný prostor se v dané části Čepkova nenachází. Stávající zástavba podél severní strany ulice Smetanova je tvořena volně stojícími jednopodlažními rodinnými domy se zahradami, na nichž jsou dle potřeby vlastníků umístěny na hranici pozemků přízemní stavby kůlen či garáží, které sousedy vzájemně neobtěžují
- závěrem odvolatel uvádí, že pokud by bylo závazné stanovisko orgánu územního plánování posouzeno jako podklad pro rozhodnutí, který bude přezkoumávat v rámci odvolacího řízení nadřízený orgán, který závazné stanovisko vydal, obsah námitek proti tomuto stanovisku bude ze strany odvolatele doplněn. Stavební úřad uvedl, že odvolatel nepředložil k závaznému stanovisku žádné oponentní posouzení. Odvolatel nevidí důvod, proč by měl v řízení o povolení výjimky předkládat oponentní názor architekta či znalce k závaznému stanovisku, které nemělo být v řízení vůbec použito. Odvolatel však předpokládá, že odvolací správní orgán vyhodnotí použití předmětného závazného stanoviska v řízení o povolení výjimky jako nezákonné.

Stavební úřad podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu zaslal stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzval je, aby se k němu vyjádřili. Této možnosti využil stavebník, když uvedl následující:

- pokud je v odvolání zpochybněna nutnost udělení výjimky s tím, že nejsou známy důvody, které by znemožňovaly realizaci stavby bez toho, aby byly dodrženy požadavky na vzájemné odstupy staveb, tak k tomu stavebník uvádí, že se odvolatel mylí, neboť on sám vytvořil nutnost řešení výjimky z odstupových vzdáleností nekoordinovanou výstavbou objektů na hranici sousedních pozemků. Například dřevěný objekt na hranici pozemku, který je tvořen dřevěnou konstrukcí bez požární odolnosti zasahuje požárně nebezpečným prostorem cca 8,5 m do pozemku parc. č. 1915/9 v k. ú. Zlín (viz. odborný posudek Ing. Zbyňka Pospíšila)
- dále je v odvolání uvedeno, že stavba je v rozporu s mírou přeměřenou místním poměrům, neboť je navrhována na hranici pozemku zeď o výšce 6,2 až 6,5m o délce 26,3 m. K tomu stavebník uvádí, že stávající 4 m vysoká stěna odvolatele společně se štítovou zdí s výškou hřebene 8 m vytváří mezi parcelami bariéru dlouhou cca 35 m. I s těmito skutečnostmi se muselo řešení rodinného bydlení vypořádat. Bez výjimky z odstupových vzdáleností není možno realizovat jakoukoliv smysluplnou stavbu. V podrobnostech odkazuje stavebník na doplnění žádosti o povolení výjimky, které bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 8. 6. 2020.

Vzhledem k tomu, že stavební úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle ust. § 87 správního řádu, předal spis odvolacímu správnímu orgánu se svým stanoviskem, ve kterém uvedl:

- obsah odvolání je pouze reakcí a kritikou odůvodnění napadeného rozhodnutí, stavební úřad však přes (zcela pochopitelný) nesouhlas odvolatele na své argumentaci trvá a považuje ji za dostatečnou. Námitka znemožnění údržby stavby nebyla odvolatelem uplatněna před vydáním rozhodnutí. I v tomto případě se však stavebník touto otázkou zabýval. Jak vyplývá ze správního spisu, je stavba navržena tak, že chráněná dilatační spára nebude v budoucnu vyžadovat žádnou údržbu jak ze strany stavebníka, tak ze strany vlastníka stávajícího objektu
- stavební úřad se doplněním odvolání dále nezabýval, neboť toto bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty. V tomto doplnění je namítána podjatost oprávněné úřední osoby a je uvedeno, že podjatost měla být řešena na základě krátkého textu v námitkách, kdy odvolatel uvedl, že předpokládá, že stavební úřad je tu stále od toho, aby dohlížel na dodržování stávajícího charakteru využití území a věc posuzoval objektivně. Toto tvrzení nelze dle stavebního úřadu rozhodně považovat za vznesení námítky podjatosti, kdy např. není vůbec použito slovo podjatost, není uvedena konkrétní osoba, není uvedeno, v čem by měla podjatost spočívat. Dle stavebního úřadu se jedná o snahu vznést zpětně námitku podjatosti, kdy tato mohla být řádně vznesena dříve, ovšem nebylo takto učiněno
- stavební úřad uvádí, že odvolatel není příslušný k posouzení skutečnosti, zda výše uvedená změna v užívání stavby (sp. zn. MMZK-SÚ-035053/2014/Jan) byla povolena v souladu se zákonem, ačkoliv je dle svých slov o této nezákonnosti naprosto přesvědčen
- pokud odvolatel zpochybňuje použití závazného stanoviska orgánu územního plánování, tak k tomu stavební úřad uvádí, že je věcí žadatele, jaké podklady ke své žádosti přiloží. Následně je na správním zvážení správního orgánu, jakými podklady rozhodnutí se bude zabývat, jakou jim přizná

váhu apod. I v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že stavební úřad doložení závazného stanoviska orgánu územního plánování po stavebníkovi nepožadoval. Rozhodně ale nelze žadateli bránit, aby tento podklad stavebnímu úřadu předložil

- stavební úřad navrhuje, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdil, neboť stavební úřad považuje svůj postup za správný a napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.

Odvolací správní orgán se nejprve zabýval otázkou, zda je podané odvolání odvoláním řádným. Odvolání je řádné tehdy, pokud je podáno k tomu oprávněným subjektem a v zákonem stanovené lhůtě. Dle ust. § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Řízení o povolení výjimky je řízením o žádosti, kdy účastníky tohoto řízení jsou osoby uvedené v ust. § 27 správního řádu. Dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny na svých právech nebo povinnostech. Odvolatel, jakožto vlastník mimo jiné sousedního pozemku parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín, který má společnou hranici s pozemkem, na němž má být umístěna výše uvedená stavba, je v souladu s ust. § 27 odst. 2 správního řádu účastníkem nyní probíhajícího řízení, neboť napadeným rozhodnutím může být přímo dotčeno vlastnické právo odvolatele k tomuto pozemku. Odvolatel je účastník řízení a osobou oprávněnou k podání odvolání. Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Z předaného správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zástupci odvolatele oznámeno dne 8. 8. 2020. Odvolání bylo podáno dne 21. 8. 2020, tedy v zákonné patnáctidenní lhůtě. Následně bylo odvolání doplněno dne 14. 9. 2020. Odvolací správní orgán s ohledem na výše uvedené uzavírá, že podané odvolání je odvoláním řádným, neboť bylo podáno k tomu oprávněným subjektem a v zákonem stanovené lhůtě.

Dle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Dle ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.

Dle ust. § 26 vyhlášky OPVÚ za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7.

Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

Dne 26. 8. 2019 byla stavebníkem podána žádost o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ pro shora uvedenou stavbu. Z obsahu žádosti se podává, že o výjimku z odstupových vzdáleností bylo ze strany stavebníka požádáno z důvodu nedostačující šíře pozemku a stávající zástavby, která neodpovídá požadavkům na odstupové vzdálenosti. S ohledem na charakter zástavby v dané lokalitě pak bylo žádáno o umístění stavby na hranici pozemku. Z obsahu žádosti dále vyplývá, že objekt rodinného domu je prodloužen do zahrady tak, že v délce 26,3 m kopíruje hranici pozemku na východní straně zděnou stěnou. Toto řešení je dle stavebníka vynuceno stávajícím stavem, kdy vlastník pozemků st. p. 1052, parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín umístil stavbu na hranici pozemku, kdy značná část této stavby je dřevěná a výrazně zasahuje požárně nebezpečným prostorem na pozemek stavebníka. Dne 23. 9. 2020 doplnil stavebník svoji žádost o další důvody, které dle něho svědčí ve prospěch povolení shora uvedené výjimky. Stavebník opětovně uvedl, že stávající zástavba umístěním, výškou a rozsahem negativně ovlivňuje prostorový účinek pozemku stavebníka a současně dřevěná část této zástavby významně zasahuje požárně nebezpečným prostorem v délce 8,55 m do pozemku parc. č. 1915/9 v k. ú. Zlín. Stavebník dále uvedl, že dle ust. § 23 odst. 2 vyhlášky OPVÚ nesmí být umístěním stavby na hranici pozemku nebo v její bezprostřední blízkosti znemožněna zástavba sousedního pozemku. Stavebník uvedl, že vzhledem k šířce pozemku 15 m a stanoveným odstupovým vzdálenostem by byla zástavba pozemku bez uplatnění výjimek z odstupových vzdáleností nereálná. Omezení v důsledku přesahu požárně nebezpečného prostoru se pak dle stavebníka týká provedení stavby s ohledem na stavební konstrukce a technické provedení stavby (např. omezení otvorů v obvodových konstrukcích na východ a zvýšené požadavky na požární odolnost obvodových a střešních konstrukcí). Tato situace je pak řešena umístěním požárně dělící konstrukce obvodové stěny rodinného domu na hranici pozemku. Tímto je požárně nebezpečný prostor eliminován a nebude ohrožena bezpečnost, zdraví a život osob. Okenní otvory jsou pak orientovány na západ v dostatečné vzdálenosti 6 m od sousedních pozemků. Stavebník

dále uvedl, že stavba je řešena jako příčný nosný systém, kdy část základové konstrukce, která navazuje na sousední objekt, je řešena jako konzola. Toto řešení pak minimalizuje vliv zatížení na základovou spáru sousední stavby. Dále stavebník uvedl, že je zamezeno stékání dešťových vod a spadu sněhu na sousední pozemek, kdy stavba je řešena plochou střechou s odvodněním v půdorysu stavby. Dilatační spára mezi objekty bude zabezpečena proti zatékání dešťových vod oplechováním. Umístěním nového objektu ke stávající stavbě bude zabráněno působení povětrnostních vlivů a tím stabilizována základová spára. Stavebník rovněž uvedl, že dilatační spára mezi objekty nebude v budoucnu vyžadovat žádnou údržbu. Dále dle stavebníka bude navrhovaným umístěním stavby eliminován problémový estetický účinek stávající zástavby na pozemku st. p. 1052 v k. ú. Zlín směrem k pozemkům stavebníka bez toho, aby stavba ovlivnila prostředí na pozemku st. p. 1052 v k. ú. Zlín. Z vnitřního dvora pozemku st. p. 1052 v k. ú. Zlín nebude nová zástavba patrná. Předmětná stavba respektuje dle stavebníka území, kde je zástavba tvořena převážně samostatně stojícími rodinnými domy se zahradami. Na pozemcích, které přiléhají k rodinným domům, se nachází drobné doplňkové stavby tvořící zázemí těchto domů (garáže, kůlny, přístřešky, terasy). Stavba respektuje převažující typ zastřešení. Stavebník rovněž uvedl, že záměr byl projednán s oddělením prostorového plánování Magistrátu města Zlína. Dne 20. 5. 2019 pod č. j. MMZL 051288/2019 bylo vydáno závazné stanovisko orgánu územního plánování s konstatováním, že je záměr přípustný, kdy v uliční, tj. pohledově exponované části stavba adekvátně navazuje svým objemem, výškou i architektonickým výrazem na okolní zástavbu. Dle stavebníka stavba nezhorší stávající poměry v území. Vzhledem k vytápění plynem nebude stavba působit na okolí negativně emisemi. Současně nebudou zastíněny stavbou sousední nemovitosti.

Přípisem ze dne 4. 10. 2019 č. j. MMZL 143797/2019 oznámil stavební úřad v souladu s ust. § 47 odst. 1 správního řádu zahájení řízení jemu známým účastníkům řízení, kdy současně uvedl popis předmětné výjimky. Současně stavební úřad výše uvedeným přípisem stanovil desetidenní lhůtu pro uplatnění námitek účastníků řízení.

Dne 30. 10. 2020 a dne 31. 10. 2020 byly stavebnímu úřadu doručeny podání odvolatele, ve kterých tento bez bližšího odůvodnění vyslovil nesouhlas s povolením předmětné výjimky. Dne 20. 11. 2019 bylo stavebnímu úřadu doručeno odůvodnění námitek odvolatele vůči shora popsané výjimce. Tyto námítky se svým obsahem převážně shodují s výše uvedenými odvolacími námítkami odvolatele. Odvolatel zejména uvedl, že nejsou splněny zákonné podmínky pro povolení výjimky a stavba je svým provedením stavbou bytového domu, a nikoliv domu rodinného. Odvolatel dále poukazyval na povolení shora uvedené změny užívání jiné stavby stavebníka, které odvolatel považuje za nezákonné. Odvolatel dále namítal, že navrženou stavbou dojde ke snížení pohody bydlení.

S ohledem na obsah námitek odvolatele vyzval stavební úřad v souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu stavebníka přípisem ze dne 17. 1. 2020 č. j. MMZL 008327/2020 k doplnění podkladů žádosti. Konkrétně byl stavebník vyzván k doložení dokladu o vlivu stavby na zastínění a proslunění sousedních nemovitých věcí, zejména pak na pozemky st. p. 1052 a parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín a na stavby na nich umístěné. Současně stavební úřad usnesením v souladu s ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil řízení o povolení výjimky. Usnesením stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2020 č. j. MMZL 048092/2020 byla k žádosti stavebníka prodloužena lhůta pro doplnění podkladů žádosti.

Dne 8. 6. 2020 byly ze strany stavebníka doplněny podklady žádosti. Stavebník rovněž zopakoval a dále rozvedl výše uvedené důvody, které dle něho svědčí ve prospěch povolení výjimky. Dále stavebník doložil stavebním úřadem požadovaný výpočet vlivu stínění na denní osvětlení a proslunění obytných a jiných místností a oslunění plochy. Dle tohoto výpočtu se vliv stínění denního osvětlení v případě předmětné stavby neprojevuje. Ve vztahu ke stínění proslunění a oslunění je pak uvedeno, že doba proslunění hodnocených obytných místností je nulová jak v dnešním, tak novém stavu. Oslunění pozemku parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín je stavbou lehce zastíněno, nicméně stínění je přiměřené, kdy poměr hodnot v dnešním stavu je 91 % a v novém stavu je 86 %, přičemž doporučená hodnota poměru je 50 %.

Přípisem ze dne 12. 6. 2020 č. j. MMZL 080807/2020 vyzval stavební úřad v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu účastníky řízení k seznámení s poklady rozhodnutí a poučil je možnosti se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. K podkladům rozhodnutí se vyjádřil odvolatel, kdy opět uvedl již výše uvedené důvody svědčící ve prospěch zamítnutí žádosti stavebníka.

Podmínky pro povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu stanovuje ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. Součástí obecných požadavků na výstavbu jsou rovněž o požadavky, jenž vyplývají z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů. Dále je nezbytné doplnit, že řízení o povolení výjimky je řízení o žádosti, kdy je na žadateli, aby prokázal, že jsou dány důvody pro povolení výjimky. Na povolení výjimky pak není právní nárok.

Dle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Odvolací správní orgán je toho názoru, že v nyní projednávaném případě bylo ze strany stavebníka dostatečně prokázáno splnění shora uvedených

podmínek pro udělení výše popsané výjimky z odstupových vzdáleností, jak jsou stanoveny v ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ. Prvně je třeba zmínit, že byla splněna základní podmínka, a to, že prováděcí právní předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, neboť dle ust. § 26 vyhlášky OPVÚ, za podmínek stanovených v ust. § 169 stavebního zákona, je možná výjimka mimo jiné právě z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že žádost o povolení výjimky byla ze strany stavebníka řádně a dostatečně odůvodněna. Tyto důvody byly citovány odvolacím správním orgánem výše. Z podané žádosti o povolení výjimky a jejího následného doplnění je zřejmé, že s ohledem na územně technické podmínky pozemků (zejména šířka pozemků určených pro realizaci stavby a přesah požárně nebezpečného prostoru odvolatele na tyto pozemky), na nichž má být stavba realizována, nelze tuto umístit na předmětných pozemcích za současného dodržení odstupových vzdáleností od sousedních pozemků st. p. 1052 a parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín, jak jsou stanoveny v ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ. Odvolací správní orgán na základě podkladů doložených ze strany stavebníka dospěl rovněž k závěru, že povolením shora uvedené výjimky nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob. Z podkladů žádosti je zřejmé, že na hranici pozemku bude umístěna požárně dělící konstrukce obvodové stěny rodinného domu, čímž bude eliminován požárně nebezpečný prostor na pozemku stavebníka a nebude tak ohrožena bezpečnost, zdraví ani životy osob. Dále je zřejmé, že povolením výjimky nebudou ohroženy sousední pozemky nebo stavby. Předmětná stavba, pro kterou je požadováno udělení výjimky, je řešena jako příčný nosný systém, kdy část základové konstrukce, jenž navazuje na sousední objekt, je řešena jako konzola. Tento nosný systém pak minimalizuje vliv zatížení na základovou spáru sousedního objektu. Dále je nezbytné ve vztahu k ochraně sousedních pozemků a staveb uvést, že bude zamezeno stékání dešťových vod a spadu sněhu na sousední pozemek, kdy stavba bude odvodněna v půdorysu stavby. Stávající objekt na sousedních pozemcích ve vlastnictví odvolatele je pak odvodněn pultovou střechou směrem od společné hranice. Dilatační spára mezi objekty bude dále zabezpečena proti zatékání dešťových vod oplechováním. Stavebník dále uvedl, že osazením nového objektu bude zabráněno působení povětrnostních vlivů a tím stabilizována základová spára sousedního objektu. Dilatační spára mezi objekty pak nebude v budoucnu vyžadovat žádnou údržbu. Dále je ve vztahu k vlivu na sousední pozemky a stavby nezbytné uvést, že ze strany stavebníka byl doložen výpočet vlivů stínění na denní osvětlení a proslunění obytných místností a jiných místností a oslunění plochy, který byl zpracován Ing. Petrem Klvačem. Dle tohoto výpočtu se vliv stínění denního osvětlení v případě předmětné stavby neprojevuje. Ve vztahu k stínění proslunění a oslunění je pak uvedeno, že doba proslunění hodnocených obytných místností je nulová jak v dnešním, tak novém stavu. Oslunění pozemku parc. č. 1915/10 v k. ú. Zlín je stavbou lehce zastíněno, nicméně stínění je přiměřené, kdy poměr hodnot v dnešním stavu je 91 % a v novém stavu je 86 %, přičemž doporučená hodnota poměru je 50 %. Odvolací správní orgán uzavírá, že s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že ze strany stavebníka bylo dostatečně prokázáno splnění podmínek pro povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ, které jsou stanoveny v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, zejména pak na způsob umístění a provedení stavby, je rovněž zřejmé, že řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Odvolací správní orgán s ohledem na výše uvedené uzavírá, že ze strany stavebníka bylo dostatečně prokázáno splnění podmínek pro povolení shora uvedené výjimky. Stavební úřad tedy nepochybil, když napadeným rozhodnutím povolil výjimku z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ pro shora uvedenou stavbu.

Odvolací správní orgán nedošel k závěru podle ust. § 90 odst. 1 správního řádu, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, ani nezjistil skutečnost podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu, která by odůvodňovala zastavení řízení.

Protože odvolací správní orgán neshledal důvod pro postup podle ust. § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Účastníci řízení - další dotčené osoby:

██████████

Vypořádání s námitkami odvolatele:

- odvolatel namítá, že v nyní projednávaném případě není naplněn závažný důvod pro povolení výjimky, jak je stanoveno v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že důvody pro udělení výjimky byly v průběhu řízení ze strany stavebníka dostatečně a přesvědčivě prokázány. Ke splnění podmínek pro udělení výjimky, které jsou stanoveny v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona se vyjádřil odvolací správní orgán již na str. 7 – 8 tohoto rozhodnutí a na tyto své závěry plně odkazuje. Odvolatel rovněž uvádí, že nebyly uvedeny důvody, pro které není možno stavbu realizovat tak, aby byla v souladu s požadavky na území, a nebylo uvedeno, jaké závažné důvody neumožňují stavbu realizovat v takovém rozsahu, který nebude vyžadovat udělení výjimky. Odvolatelem uváděný závažný důvod pro udělení výjimky spočívá zejména v nedostatečné

šíří předmětných pozemku, na kterých má být stavba umístěna a rovněž v omezení výstavby na tomto pozemku, které bylo mimo jiné způsobeno i stavební činností odvolatele na pozemcích v jeho vlastnictví. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že řízení o povolení výjimky je řízením o žádosti, kdy je stavební úřad vázán návrhem žadatele a rozsahem žádosti. Stavební úřad není povolán k tomu, aby jakkoliv subjektivně hodnotil, zda je předmětný stavební záměr příliš rozsáhlý, nadstandardní nebo spekulativně domýšlet, zda bude stavba sloužit k jinému, než stavebníkem uvedenému účelu. Úkolem stavebního úřadu je objektivně posoudit, zda jsou splněny zákonné podmínky pro udělení výjimky, respektive, zda bylo splnění těchto podmínek ze strany stavebníka dostatečně prokázáno. V nyní projednávaném případě je pak zřejmé, že splnění podmínek pro udělení výjimky bylo ze strany stavebníka nepochybně prokázáno. Ačkoliv na udělení výjimky nemá žadatel právní nárok, tak nemůže postupovat stavební úřad při posouzení žádosti o povolení výjimky na základě libovůle, nýbrž musí postupovat v souladu s právními předpisy. V nyní projednávaném případě je pak nasnadě, že když stavebník dostatečně prokázal splnění podmínek pro udělení výjimky, tak stavební úřad žádosti stavebníka vyhověl. Z obsahu námitek odvolatele je zřejmé, že tento požaduje úpravu předmětné stavby tak, aby byla v souladu s jeho představami o stavbě rodinného bydlení v dané lokalitě a tak, aby nebylo třeba udělení žádných výjimek. K tomu odvolací správní orgán opětovně uvádí, že stavební úřad není oprávněn v řízení o žádosti jakkoliv měnit rozsah stavebního záměru (a to ať už se jedná o řízení o výjimce nebo například řízení územní). Úkolem stavebního úřadu je objektivně posoudit splnění zákonných podmínek pro udělení předmětné výjimky a v tomto neshledal odvolací správní orgán pochybení ze strany stavebního úřadu, neboť splnění podmínek bylo ze strany stavebníka dostatečně prokázáno. Stavební úřad namůže vycházet ze subjektivních představ ostatních účastníků řízení o tom, jaké stavby jsou v dané lokalitě „přiměřené“, a které již nikoliv

- v nyní projednávaném případě pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že ačkoliv odvolatel z výše uvedených důvodů nesouhlasí s umístěním stavby na hranici pozemku, tak je to právě sám odvolatel, který na hranici s pozemky stavebníka, na kterých má být stavba umístěna, v minulosti umístil rozličné stavby o různém půdorysu a výšce. Konkrétně se jedná o stavby na pozemku st. p. 1052 v k. ú. Zlín. Z porovnání katastrální mapy, ortofotomapy a předložených podkladů žádosti je zřejmé, že odvolatel v minulosti umístil na hranici pozemku st. p. 1052 k. ú. Zlín s pozemky, na nichž má být stavba umístěna, své stavby, a to v délce, která odpovídá délce nyní projednávané stavby. Odvolatel na jednu odmítá stavbu stavebníka umístěnou na hranici pozemku, a na druhou stranu se obdobně nachází stavby na hranici pozemku ve vlastnictví odvolatele, který bezprostředně sousedí s pozemky stavebníka, na nichž má být stavba umístěna. Rovněž pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že touto stavební činností omezil odvolatel stavebníka v budoucím využití pozemku, neboť v důsledku výše uvedených staveb odvolatele došlo k přesahu požárně nebezpečného prostoru v délce 8,55 m na pozemek ve vlastnictví stavebníka, na kterém má být stavba umístěna. Tato skutečnost vyplývá z odborného posudku Ing. Zbyňka Pospíšila, ČKAIT 1302013, autorizovaného inženýra pro požární bezpečnost staveb, který byl přiložen k žádosti stavebníka. Na jednu stranu tedy odvolatel odmítá udělení výjimky z odstupových vzdáleností, neboť se cítí udělením této výjimky (z mnoha důvodů) omezen a na druhou stranu sám odvolatel v minulosti zásadním způsobem omezil možnost výstavby stavebníka na jeho pozemku
- odkaz odvolatele na ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona nepovažuje odvolací správní orgán v nyní projednávaném případě za přílehavý, neboť toto ustanovení se týká toliko územního rozhodnutí, které je vydáváno v územním řízení a nikoliv řízení o povolení výjimky. Tímto ustanovením tak není stavební úřad v řízení o povolení výjimky vázán. V souladu s ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona bude povinen stavební úřad postupovat až v případném územním řízení pro shora uvedenou stavbu. Stejně tak není přílehavý odkaz na ust. § 1012 a ust. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, neboť tento právní předpis se nevztahuje k nyní probíhajícímu řízení o povolení výjimky
- odvolací správní orgán rovněž nesdílí názor odvolatele, že v případě nyní projednávané stavby se materiálně jedná o bytový dům a nikoliv dům rodinný. Tyto závěry odvolatel dovozuje primárně z velikosti zamýšlené stavby, rozlohy bytových jednotek, počtu sociálních zařízení a počtu parkovacích míst. Jedná se o jeho subjektivní pohledy, co považuje za standardní rodinné bydlení. Z důvodů uvedených v odvolání nelze rovněž dovodit, že stavba bude následně ve skutečnosti tvořena více bytovými jednotkami, než je uvedeno stavebníkem. Stavební úřad ani odvolací správní orgán nemohou dopředu spekulativně domýšlet, že předmětná stavba bude v budoucnu užívána jinak, než jak je uvedeno v žádosti o povolení výjimky. Lze přisvědčit odvolateli v tom ohledu, že každou stavbu je třeba posuzovat podle jejího skutečného obsahu a nikoliv podle toho, jak je označena v žádosti stavebníka. Nicméně v nyní projednávaném případě nelze dovodit závěry, které dovozuje odvolatel, neboť tyto jsou primárně založeny na jeho subjektivních pohledech na to, co považuje za „standardní“ rodinné bydlení a co již nikoliv. K výše uvedenému je rovněž nezbytné doplnit, že předmětem nyní probíhajícího řízení je pouhé udělení výjimky z odstupových vzdáleností

pro shora uvedenou stavbu. Předmětem řízení není detailní posouzení souladu stavby s ostatními požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Toto detailní posouzení stavby má své místo až v územním, případně stavebním řízení, kdy stavební úřad vychází z řádně zpracované projektové dokumentace, kterou je stavebník povinen předložit. Detailní posouzení souladu stavby s právními předpisy a možnosti jejího umístění a provedení v dané lokalitě nelze na základě nyní předložených podkladů provést a toto posouzení nemá ani v nyní probíhajícím řízení místo. Předložené podklady jsou toliko dostatečné pro posouzení žádosti o povolení shora uvedené výjimky. Je třeba mít na paměti, že řízení o povolení výjimky je ve své podstatě rozhodnutím o předběžné otázce, na jejímž vyřešení závisí další rozhodování stavebního úřadu. Detailní posouzení vlivu stavby na okolní pozemky a stavby na nich umístěné je předmětem až řízení navazujících na řízení o povolení výjimky. Dále je třeba doplnit, že pravomocné rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností neopravňuje stavebníka k umístění a realizaci předmětné stavby

- odvolatel ve svých námitkách rovněž obsáhle poukazuje na snížení pohody bydlení v důsledku realizace stavby. Ke všem těmto námitkám odvolací správní orgán souhrnně uvádí, že pro tyto námitky není v nyní probíhajícím řízení o povolení výjimky místo. Tyto námitky mohou být odvolatelem uplatněny až v rámci navazujícího územního řízení. V případě, že budou tyto námitky odvolatelem v těchto řízeních uplatněny, je na stavebním úřadě, aby se s těmito námitkami řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal. V řízení o povolení výjimky je stavební úřad povinen toliko posoudit splnění zákonných podmínek pro povolení výjimky. Podrobné posouzení těchto námitok není v nyní probíhajícím řízení možné, neboť toto posouzení je možno provést až na základě úplných a podrobných podkladů žádosti (zejména projektové dokumentace stavby), které je stavebník povinen předložit v územním nebo stavebním řízení. V nyní probíhajícím řízení o povolení výjimky byly předloženy podklady, které jsou dostatečné pro posouzení možného povolení výjimky, ale tyto již nejsou dostatečné pro řádné a detailní vypořádání námitok odvolatele týkajících se snížení pohody bydlení. Nicméně s těmito námitkami, jak bylo uvedeno výše, se v této fázi stavební úřad zabývat podrobně nemusí a učiní tak případně až v řízeních navazujících na řízení o povolení výjimky (územní řízení, stavební řízení). Odvolací správní orgán nikterak nezpochybňuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009 č. j. 6 As 38/2008-123, na který odkazuje odvolatel. Nicméně i v tomto případě je nezbytné dodat, že v nyní probíhajícím řízení o povolení výjimky není dán prostor pro aplikaci těchto závěrů, neboť tyto se opět vztahují k posouzení námitok účastníků řízení v územním řízení a nikoliv v řízení o povolení výjimky z odstupových vzdáleností. V souladu s výše uvedeným rozsudkem bude stavební úřad postupovat případně v územním řízení o umístění shora pospané stavby
- odvolatel uvádí, že navrhovaná příjezdová komunikace je umístěna rovněž ve vzdálenosti menší než 2 m od hranice pozemku. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že tato komunikace není předmětem nyní probíhajícího řízení o povolení výjimky. Předmětem řízení je povolení výjimky z odstupových vzdáleností, které jsou stanoveny pro rodinné domy. Podstatná je pak skutečnost, že odstupová vzdálenost 2 m od hranice pozemku, jak je stanovena v ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ, se vztahuje na odstupové vzdálenosti mezi rodinnými domy, a nikoliv na odstupové vzdálenosti pro pozemní komunikace. V neposlední řadě jak pak nezbytné zmínit, že odvolatel je oprávněn v nyní probíhajícím řízení hájit pouze své zájmy, a nikoliv zájmy ostatních spoluvlastníků sousedních pozemků parc. č. 1915/23 a st. p. 2393 v k. ú. Zlín
- pokud odvolatel namítá, že mu bude znemožněna údržba staveb, ke kterým nyní projednávaná stavba bude přiléhat, tak k tomu odvolací správní orgán uvádí, že z obsahu žádosti stavebníka je zřejmé, že osazením nového objektu bude zabráněno působení povětrnostních vlivů a tím stabilizována základová spára. Dilatační spára mezi objekty pak nebude v budoucnu vyžadovat žádnou údržbu. Nicméně detailní posouzení této otázky bude předmětem až navazujících řízení na řízení povolení výjimky (územní, stavební řízení), kdy lze předpokládat, že bude i tato záležitost součástí předložené projektové dokumentace. Bude následně věcí posouzení stavebního úřadu, jak se případně s touto námitkou odvolatele vypořádá
- odvolací správní orgán přisvědčuje odvolateli, že se stavební úřad v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s námitkou odvolatele ohledně snížení hodnoty jeho nemovitostí. Odvolací správní orgán je nicméně toho názoru, že tato námitka není důvodná, neboť nebyla ze strany odvolatele podložena žádnými důkazy. Dle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V případě výše uvedené námitky odvolatel žádné důkazy na podporu svých tvrzení ohledně snížení hodnoty jeho nemovitostí nepředložil (například znalecký posudek zpracovaný k tomu oprávněnou osobou, kterým by bylo tvrzení o snížení hodnoty nemovitostí prokázáno). Stavební úřad se tedy dopustil pochybení, když shora uvedenou námitku odvolatele nevypořádal v odůvodnění rozhodnutí. Tato vada však ve svém důsledku nezpůsobuje takovou nezákonnost napadeného rozhodnutí, která by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí

a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání. Pochybení stavebního úřadu bylo napraveno odvolacím správním orgánem, který se s touto námitkou vypořádal výše uvedeným způsobem. Tento postup je možný s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení, kdy řízení před prvostupňovým správním orgánem a odvolacím správním orgánem jeden celek tvoří

- odvolatel dále uvádí, že stavební úřad nepostupoval při vypořádání námítky podjatosti v souladu s ust. § 14 správního řádu, kdy o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby nerozhodl nejbližší služebně nadřízený této osoby. Z obsahu správního spisu vyplývá, že odvolatel v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 24. 6. 2020 uvedl, že „*stavební úřad je tu stále od toho, aby dohlížel na dodržování stávajícího charakteru využití území a věc posuzoval objektivně*“. Odvolatel uvádí, že tímto byla uplatněna námitka podjatosti oprávněné úřední osoby. Z obsahu jednotlivých podání odvolatele (včetně podaného odvolání) je zřejmé, že podjatost oprávněné úřední osoby je odvolatelem dovozována z toho, že tato úřední osoba v minulosti vydala dne 2. 4. 2014 pod č. j. MMZL-SÚ-035053/2014/Jan rozhodnutí o změně užívání jiné stavby stavebníka v dané lokalitě, přičemž toto rozhodnutí odvolatel považuje za nezákonné. I kdyby odvolací správní orgán přistoupil na shora uvedenou argumentaci odvolatele, který tvrdí, že shora citovaným tvrzením byla namítnuta podjatost oprávněné úřední osoby, tak je nezbytné doplnit, že tato námitka nebyla uplatněna v souladu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu. Dle ust. § 14 odst. 3 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Dále pak dle tohoto ustanovení platí, že k námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že shora uvedené skutečnosti (předchozí rozhodování oprávněné úřední osoby v jiné věci stavebníka), ze kterých odvolatel dovozuje podjatost úřední osoby, byly odvolateli známy již dne 20. 11. 2019. Tímto dnem byly ze strany odvolatele odůvodněny jeho námitky vůči shora popsané výjimce, přičemž odvolatel poukazoval právě na předchozí rozhodnutí stavebního úřadu ve věci změny užívání jiné stavby stavebníka. Námitka podjatosti, tak jak byla výše citována, pak byla ze strany odvolatele uplatněna a odůvodněna výše uvedenými skutečnostmi dne 24. 6. 2020 v rámci vyjádření odvolatele k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému, je zřejmé, že námitka podjatosti oprávněné úřední osoby nebyla v souladu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu uplatněna včas, tedy v okamžiku, kdy se odvolatel o důvodech podjatosti dozvěděl. Je zřejmé, že odvolateli byly důvody, o které opírá svoji námitku podjatosti, známy již v listopadu 2019, přičemž námitka podjatosti byla uplatněna až v červnu 2020. Takto uplatněnou námitku pak nelze ve světle ust. § 14 odst. 3 správního řádu považovat za námitku včas uplatněnou. Ve prospěch řádného a včasného uplatnění námítky podjatosti nesvědčí ani skutečnost, že odvolatel svoji námitku podjatosti de facto podrobněji rozvádí až v rámci doplnění odvolání, které bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty. Z komentářové literatury k předmětnému ust. § 14 odst. 2 správního řádu (nynější ust. § 14 odst. 3 správního řádu) vyplývá, že „*účastník řízení, který by s podáním námítky podjatosti kalkuloval jako s možným zdržovacím prostředkem až třeba do okamžiku těsně před vydáním rozhodnutí ve věci, tedy takovým obmyslným jednáním ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodování o takové námitce, tedy rozhodování formou usnesení*“ (VEDRAL Josef, Správní řád. Komentář. 2 vydání, Praha: Bova Polygon, 2012. s. 183). Obdobně se ke včasnosti námítky podjatosti a způsobu rozhodování o ní vyjádřil v rámci své rozhodovací praxe opakovaně rovněž Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 30. 1. 2013 č. j. 1 As 89/2010-152 nebo rozsudku ze dne 31. 5. 2013 č. j. 5 As 77/2011-58. Pro úplnost odvolací správní orgán uvádí, že shora uvedené rozsudky i komentářová literatura se vztahují k ust. § 14 odst. 2 správního řádu, přičemž v důsledku novelizace předmětného ust. § 14 správního řádu došlo v minulosti pouze k přečíslování tohoto ustanovení, kdy z odstavce druhého se stal odstavec třetí. Shora uvedené závěry tak jsou plně aplikovatelné na nynější ust. § 14 odst. 3 správního řádu. V případě, že není námitka podjatosti uplatněna včas, není správní orgán povinen při jejím vypořádání postupovat dle ust. § 14 odst. 3 správního řádu. Správní orgán se s takto uplatněnou námitkou podjatosti vypořádá toliko v režimu běžné námítky. Z výše uvedeného je zřejmé, že za takto nastalého stavu, nebyla v nyní projednávaném případě oprávněná úřední osoba povinna postupovat dle ust. § 14 odst. 3 správního řádu, tedy nebyla povinna předat námitku podjatosti k rozhodnutí služebně nadřízené osobě, která by o této námitce rozhodla samostatným usnesením před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť námitka podjatosti nebyla ze strany odvolatele uplatněna včas. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že stavební úřad k této námitce dále přihlédl a vypořádal se s ní, v souladu s výše uvedeným, toliko v odůvodnění rozhodnutí na str. 8
- vzhledem ke skutečnosti, že námitka podjatosti byla ze strany odvolatele fakticky doplněna a odůvodněna až v rámci doplnění odvolání, tak považuje odvolací správní orgán za nezbytné se vyjádřit k námitce podjatosti oprávněné úřední osoby jako takové. Dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je podjata taková úřední osoba, u níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Odvolatel nepřednesl žádné důvody, ze kterých by bylo možno

navodit pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Pro vyloučení oprávněné úřední osoby z rozhodování v nyní projednávané věci nemůže sloužit pouhé tvrzení odvolatele, kdy podjatost úřední osoby spatřuje odvolatel v jejím předchozím rozhodování v řízeném vedeném v minulosti v jiné záležitosti stavebníka, kdy odvolatel považuje rozhodnutí v této věci za nezákonné. Odvolatel nepřednesl žádné důvody pro vyloučení oprávněné úřední osoby, jak jsou normovány v ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Odvolatel nepředložil žádná tvrzení, ze kterých by bylo možno dovodit pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby v nyní projednávaném případě. Z obsahu podání odvolatele nevyplývá, že by oprávněná úřední osoba měla poměr k projednávané věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Současně nebyly ani ze strany odvolacího správního orgánu zjištěny z úřední povinnosti žádné skutečnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby v nyní projednávaném případě. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že i kdyby byla námitka podjatosti ze strany odvolatele uplatněna včas, tak tato není důvodná

- odvolatel v rámci řízení opakovaně poukazuje na nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla povolena změna užívání rodinného domu stavebníka č. p. 767, Zlín. K tomu odvolací správní orgán ve zkratce uvádí, že toto rozhodnutí a jeho případná nezákonnost nejsou předmětem nyní probíhajícího řízení a s tímto řízením ani nijak nesouvisí (vyjma stavebníkem uváděné údajné podjatosti oprávněné úřední osoby). Nelze rovněž odhlédnout od zásady presumpce správnosti správních aktů, dle které jsou správní rozhodnutí považována za vydaná v souladu s právními předpisy, dokud není rozhodnuto o opaku
- odvolatel namítá, že stavební úřad vycházel při svém rozhodování ze závazného stanoviska orgánu územního plánování, přičemž odvolatel považuje použití tohoto závazného stanoviska v nyní probíhajícím řízení za nezákonné. K tomu odvolací správní orgán předně uvádí, že posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací, nepatří do okruhu otázek, kterými by se měl stavební úřad v rámci nyní probíhajícího řízení o povolení výjimky zabývat. Posouzení souladu stavby s územním plánem je věcí posouzení v rámci případného územního řízení. Závazné stanovisko orgánu územního plánování se vydává v případech stanovených v ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona. Řízení o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ pak mezi takto taxativně stanovené případy nepatří. Není ale pochybením, pokud stavebník ke své žádosti závazné stanovisko orgánu územního plánování předložil. Na toto závazné stanovisko je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný podklad pro vydání rozhodnutí, který stavební úřad hodnotí na základě zásady volného hodnocení důkazů. Vzhledem ke skutečnosti, že závazné stanovisko orgánu územního plánování se v souladu s ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona nevydává, není jeho obsah závazný pro výrokovou část napadeného rozhodnutí, tak jak stanovuje ust. § 149 odst. 1 správního řádu. Stavební úřad na závazné stanovisko orgánu územního plánování odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání námitek odvolatele. Stavební úřad správně k námitce odvolatele uvedl, že posouzení souladu stavby s územním plánem či posuzování architektonické podoby a rozměrů stavby je otázkou řešenou v územním řízení, případně ve společném územním a stavebním řízení. Je zřejmé, že stanovisko orgánu územního plánování nebylo stavebním úřadem užito na podporu argumentů svědčících ve prospěch povolení výjimky, nýbrž v rámci vypořádání námitek odvolatele. Nicméně i přes skutečnost, že námitka odvolatele nesměřovala vůči povolení výjimky z odstupových vzdáleností jako takové, tak se stavební úřad námitkou odvolatele zabýval, když v rámci jejího vypořádání odkázal na závazné stanovisko orgánu územního plánování, které bylo doloženo stavebníkem. Odvolací správní orgán neshledává v tomto postupu stavebního úřadu žádné pochybení a nelze považovat tento postup stavebního úřadu za nezákonný. Stavební úřad řádně vypořádal celou námitku odvolatele (nad rámec námitek, které souvisely s předmětem řízení) a pro toto vypořádání použil podkladů žádosti. Nicméně lze přisvědčit odvolateli v tom ohledu, že závazné stanovisko orgánu územního plánování nebylo svým obsahem závazné pro výrokovou část napadeného rozhodnutí, ale pouze podkladem pro rozhodnutí předloženým jedním z účastníků řízení. Lze přisvědčit stavebnímu úřadu v tom ohledu, že ze strany odvolatele nebyly předloženy žádné podklady či důkazy na podporu předmětné námítky, která byla stavebním úřadem vypořádána pomocí shora uvedeného závazného stanoviska. S ohledem na skutečnost, že závazné stanovisko orgánu územního plánování není závazným podkladem pro vydání rozhodnutí o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ, nepostupoval v nyní projednávaném případě odvolací správní orgán podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu, když nepožádal nadřízený správní orgán, který toto závazné stanovisko vydal, o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací není předmětem nyní probíhajícího řízení a posouzení této otázky není pro posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení výjimky relevantní. Ostatně ani odvolací správní orgán se na žádném místě tohoto rozhodnutí souladem stavby s územně plánovací dokumentací nezabývá. Tato otázka je předmětem, jak správně uvedl stavební úřad, územního, případně společného územního a stavebního řízení. V rámci těchto řízení pak může odvolatel případně požádat

o přezkoumání závazného stanoviska orgánu územního plánování nadřízeným správním orgánem. Současně odvolací správní orgán uvádí, že skutečnost, že stavební úřad odkázal na závazné stanovisko orgánu územního plánování, nemůže být důvodem pro vyloučení oprávněné úřední osoby pro podjatost. Tímto postupem oprávněné úřední osoby není naplněn žádný z důvodů pro její vyloučení z důvodu podjatosti, jak jsou upraveny v ust. § 14 odst. 1 správního řádu, a to ani za situace, kdy by použití závazného stanoviska bylo nezákonné, tak jak tvrdí odvolatel

- odvolací správní orgán přisvědčuje odvolateli, že předložení posouzení stínění ze dne 14. 5. 2020, zpracované Ing. Klvačem, není samo sobě důvodem pro povolené výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky OPVÚ. Nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ani stavební úřad nevycházel pouze z tohoto odborného posouzení, nýbrž se zabýval splněním všech podmínek pro udělení výjimky, jak jsou stanoveny v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. Doložením tohoto podkladu rozhodnutí (k výzvě stavebního úřadu) bylo stavebníkem pouze doloženo splnění všech podmínek pro povolení předmětné výjimky. Tento podklad ale nebyl pouze jediným důvodem pro udělení výjimky z ust. § 25 odst. 2 OPVÚ
- odvolací správní orgán neshledal, že by rozhodnutí nebo proces, který vedl k jeho vydání, byly stíženy takovými vadami, které by způsobovaly ve svém důsledku nezákonnost napadeného rozhodnutí a byly důvodem pro jeho zrušení vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání. Odvolací správní orgán postupem podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání odvolatele zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Současně není možno na úrovni odvolacího orgánu zamítnout žádost stavebníka, jak navrhuje odvolatel. Tento postup není možný s ohledem na skutečnost, že takovou změnou rozhodnutí by hrozila újma stavebníkovi z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Poučení účastníků:

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v ust. § 27 odst. 1 správního řádu.

Otisk úředního razítka

Mgr. David Šimoník
Referent oddělení stavebního řádu

Obdrží:

[Redacted signature area]

Na vědomí:

Magistrát města Zlína, odbor stavebních a dopravních řízení, IDDS: 5ttb7bs